

Arrest

nr. 179 161 van 9 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat M. LYS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, soenniet bent en op 5 september 1957 in Khanaqin (Diyala) geboren bent. U verbleef nadien steeds bij uw familie in Al Dora (Bagdad). Wanneer u twee jaar oud was werd uw vader enige tijd gevangen genomen omwille van zijn activiteiten bij de vakbond. Nadien verhuisden jullie naar een andere wijk in Bagdad nabij de Al Kifah straat. In 1970 verhuisden jullie naar de Al Baladiyat buurt in de wijk El Toujar (Bagdad).

Nadat u uw studies beëindigde, deed u van 1981 tot 1988 uw militaire dienst. Tijdens uw militaire dienst werkte u als chauffeur en stond u in voor de verdeling van voedsel en materiaal.

Meestal kon u afzien van deze verplichtingen dankzij de goede connecties van uw vader. Daarnaast werkte u sinds 1975 in de winkel van uw vader. Hij was aannemer en handelde in industriemachines.

Dankzij een vriend van uw vader, die goede connecties had met Saddam Hussein en zijn entourage, voerde hij verschillende professionele opdrachten uit voor het vroegere Iraakse regime. Ten gevolge hiervan werd uw familie soms benaderd en geviseerd. Naast het werk dat u voor uw vader deed, beschikte u gedurende enige tijd over een gelijkaardig bedrijf. Voor 2000 stopte u met dit bedrijf omdat handelaars werden vervolgd en vermoord. Verder handelde u samen met een sjitische vriend in auto's.

In 2000 ging u naar Turkije en diende u een aanvraag in bij de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR). Echter, Irakezen kwamen toen niet in aanmerking voor een statuut en u keerde een maand later terug naar Irak. In 2001 huwde u met A.(...) M.(...) A.(...). Jullie hebben samen één dochter, A.(...) N.(...) Y.(...) K.(...) (*2001). Omwille van de (algemene) verslechterde situatie in Irak, ging u in 2007 opnieuw naar Turkije en werd uw dossier bij de UNHCR opnieuw geactiveerd. Ook uw vrouw en dochter werden er geregistreerd. Vervolgens verkregen jullie een vluchtelingencertificaat (UNHCR) en een verblijfsvergunning voor buitenlanders in Turkije. Nadien reisden u en uw vrouw regelmatig heen en weer tussen Turkije en Irak. Zo verbleef u soms één tot anderhalve maand in Turkije en keerde u nadien terug naar Irak. Uw dochter wilde niet meer terugkeren naar Irak en verbleef permanent in Turkije bij een Turkse familie.

Vanaf 2005, enige tijd na de val van het Iraakse regime, kwamen de Amerikanen dikwijls naar uw wijk in Bagdad. U praatte regelmatig met hen en soms gaf u hen eten en drinken. Later vernam u dat er werd gezegd dat u informatie doorspeelde aan de Amerikanen. Op 21 juni 2011 werden twee huizen, gelegen nabij El Toujar, binnengevallen door een gemeenschappelijk strijdkracht van de Amerikaanse en Iraakse autoriteiten. Hierbij werden enkele mensen gearresteerd en naar de rechtbank gestuurd. Het was algemeen geweten dat de binnengevallen huizen door milities werden gebruikt en zij er mensen mishandelden. Op 1 juli 2011 werd u door uw broer op de hoogte gebracht van het feit dat u door leden van de militie, welke nu Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) heet, beschuldigd werd van verraad en spionage voor de Amerikanen. Volgens hen zou u de plaats waar de folteringen plaatsvonden aan de Amerikanen hebben doorgegeven, waarna leden van de militie op 1 juli 2011 uw huis binnenvielen. Uw moeder en broer waren op dat ogenblik thuis terwijl u auto's aan het verhandelen was. Nadat u hiervan op de hoogte werd gebracht keerde u niet meer terug naar uw woning. U besloot om Irak de volgende dag te verlaten.

U verliet Irak op 2 juli 2011 en reisde met behulp van een smokkelaar naar Istanbul (Turkije) waar u bij uw zus verbleef. Via een vriend, S.(...) H.(...), kwam u te weten dat iemand op het politiekantoor vertelde dat 'Abu Mustafa', wat uw bijnaam is, de leden van AAH had aangegeven.

Op 1 februari 2015 keerde u terug naar Irak. U ging naar Silopi en reisde met toestemming van de Koerdische autoriteiten en met behulp van een smokkelaar terug naar Bagdad waar u verbleef bij een zus die in de wijk El Gazaliya woonde. Tijdens dit deel van uw verblijf in Bagdad keerde u niet terug naar uw wijk El Toujar en bleef u vooral binnenshuis. U verliet het huis enkel omdat u behandeld werd in het Al Yarmouk ziekenhuis omwille van hartklachten. Nadat u terugkeerde naar Irak, contacteerde u uw vriend S.(...) H.(...) opnieuw. Hij vertelde u dat uw naam nog steeds op de lijst van gezochte personen stond.

Op 27 mei 2015 verliet u Bagdad via de luchthaven en maakte u gebruik van een vals paspoort. U reisde onder andere via Turkije en Griekenland naar België. U kwam aan in België op 21 juni 2015 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

Verder verklaarde u dat u drie familieleden heeft die tussen 2004 en 2008 om het leven kwamen ten tijde van het sektarisch geweld. Ook verklaarde u dat u een zus heeft die momenteel in Turkije verblijft. Haar man, die kolonel was bij het Iraaks leger, werd op een dag ontvoerd. Na de betaling van losgeld werd hij op 3 november 2010 vermoord door milities.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u op 2 oktober 2015 volgende documenten neer: fotokopieën van de overlijdensakte van uw schoonbroer en vader, schoolattesten, een registratiebewijs van de winkel van uw vader, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart, een fotokopie van een attest i.v.m. uw lidmaatschap van koophandel, een fotokopie van een bevestiging van het ministerie in verband met uw woonplaats, fotokopieën van de woonstkaart van uw vader en broer A.(...), een fotokopie van uw moeder haar pensioenkaart, fotokopieën van documenten in verband met het werk van uw vader, een fotokopie van een vonnis van uw vader in verband met zijn gevangenschap door zijn activiteiten bij de vakbond, fotokopieën van pagina's uit het paspoort van uw vrouw en dochter, een foto van uw dochter, uw rijbewijs, uw nationaliteitsbewijs, een fotokopie van uw vrouw haar nationaliteitsbewijs, een uittreksel van de geboorteakte van uw dochter, een fotokopie van een voedselrantsoenkaart, een fotokopie van enkele pagina's uit uw oude reispas en fotokopieën van de identiteitskaart van uw schoonbroer, vader, vrouw en dochter.

Tijdens het gehoor dat plaatsvond op 30 maart 2016 voegde u volgende documenten toe: uw nieuw paspoort, een fotokopie van de militaire identiteitskaart van uw schoonbroer, een voorlopig medisch attest, een briefomslag, fotokopieën van een vluchtelingencertificaat van u, uw vrouw en dochter van

UNHCR en (fotokopieën van) Turkse verblijfsdocumenten van u, uw vrouw en dochter. Op 6 april 2016 heeft het CGVS een definitieve versie van uw medisch rapport ontvangen via uw advocaat.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Er zijn verder geen aanwijzingen dat u in Irak een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook de subsidiaire beschermingsstatus kan u dus niet worden toegekend.

U beweert dat u in 2011 beschuldigd werd van samenwerking met de Amerikanen door leden van de sjiiitische militie AAH waardoor u Irak diende te verlaten. De door u geschetste gang van zaken is echter niet geloofwaardig.

Vooreerst dient het CGVS te vermelden dat u bij aanvang van het tweede gehoor dat plaatsvond bij het CGVS op 30 maart 2016 plots verklaarde dat u sinds 2007 regelmatig in Turkije verbleef en zowel u, uw vrouw als uw dochter er over een residence permit for foreigners beschikken (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4/15, groene map). Echter, tijdens het afleggen van verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het eerste gehoor dat plaatsvond bij het CGVS op 2 oktober 2015 heeft u dit verblijf in Turkije, alsook de statuten waarover u en uw familie beschikken, steeds verzwegen. U werd nochtans gevraagd naar alle plaatsen waar u sinds uw geboorte tot uw definitief vertrek uit Irak woonachtig was (zie gehoorverslag CGVS 1 p.4/22). Ook verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw vrouw en dochter sinds augustus of september 2015 in Turkije verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.12/22). Als verklaring voor deze onware verklaringen gaf u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS aan dat u door bepaalde mensen werd aangeraden om niets te zeggen over uw inschrijving bij het UNHCR (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5/15). Echter, iedere asielzoeker is zelf verantwoordelijk voor de door hem of haar afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten. **Het feit dat u zulke belangrijke informatie in verband met uw woonplaatsen en verkregen verblijfsstatuten bewust achterhoudt, tast uw geloofwaardigheid reeds aan.** Bovendien dient het CGVS hierbij op te merken dat u verder vaag en onduidelijk bleef over het verblijf van u en uw familie in Turkije. Zo verklaarde u dat u in 2000 slechts een maand in Turkije verbleef, in 2005 naar Turkije ging en na de heropening van uw dossier in Turkije in 2007 samen met uw vrouw en dochter een vluchtelingencertificaat van UNHCR heeft verkregen. Het is dan ook eigenaardig dat in de verblijfsdocumenten van uw dochter staat geschreven dat ze geboren is in Turkije (zie documenten 35, 38 en 41, groene map) en uit de kopie van haar paspoort blijkt dat ze geboren is in Irak (zie document 33, groene map). Ook verklaarde u dat u, uw vrouw en dochter over een nieuw Turks verblijfsdocument beschikken, maar legde u enkel een kopie van de nieuwe verblijfsdocumenten van uw vrouw en dochter voor (zie document 35, groene map). U gevraagd naar uw nieuw verblijfsdocument, gaf u aan dat u dit kwijtspeelde (zie gehoorverslag CGVS 2 p.10/15). Echter, gezien u steeds al uw documenten zorgvuldig bijhield (zie groene map), is het uiterst eigenaardig dat u zulk belangrijk document zou verliezen.

Daarnaast hield u tijdens het tweede gehoor plots aan dat uw vader in het verleden nauwe contacten had met het vroegere Iraakse regime onder leiding van Saddam Hussein en hij verschillende professionele opdrachten voor de overheid uitvoerde. U verklaarde dat u en uw familie omwille van deze nauwe banden met de Ba'ath partij gevisieerd en benaderd werden. U gevraagd om meer duiding te geven omtrent de door u aangehaalde visering, antwoordde u hier in eerste instantie vaag en ontwijkend op (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8-9/15). Uiteindelijk gaf u een voorbeeld waarbij jullie door bepaalde mensen gevraagd werden om via jullie politieke contacten een verkorting van hun legerdienst te verkrijgen. Ook verklaarde u dat jullie hierdoor pesterijen, zoals een dode hond en vuilnis dat voor jullie deur werden gelegd, ondervonden (zie gehoorverslag CGVS 2 p.9/15). Hieruit blijkt echter niet u systematisch en dermate ernstig werd gevisieerd in Irak omwille van de professionele banden die jullie in het verleden met het vroegere Iraakse regime hadden. Bovendien verklaarde u dat u en uw familie politiek onafhankelijk zijn (zie gehoorverslag CGVS 2 p.9/15). Daarnaast hield u aan dat uw vertrek uit Irak in 2000 of 2007 niet was ingegeven omwille van deze redenen. U verklaarde immers dat u een aanvraag bij UNHCR indiende omwille van de algemene situatie in Irak (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6;10;.11/15). Ook het feit dat u aangaf dat u tussen 2007 en 2011 meermaals heen en weer reisde tussen Turkije en Irak en dit ondanks uw statuut in Turkije en uw beweerde problemen in Irak, breekt verder het geloof in uw ingeroepen vrees omwille van uw familie haar beweerde banden met de Ba'ath partij af. (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 5-6/15). **Uit het voorgaande kan het CGVS dan ook concluderen dat de door u aangehaalde problemen die zich in het verleden zouden hebben voorgedaan omwille van jullie politieke contacten niet wijzen op het feit dat u hierdoor een ernstige vrees voor vervolging hebt in Irak en het land hierdoor diende te verlaten.**

Betreffende het door u aangehaalde incident dat plaatsvond in 2011, maakte u niet aannemelijk dat u in 2011 beschuldigd werd van samenwerking met Amerikanen door leden van AAH omwille

van volgende argumenten. Vooreerst legde u geen enkel bewijs neer dat u in juli 2011 in Bagdad aanwezig was. U verklaart dat u vaker heen en weer reisde tussen Turkije en Irak, maar was niet in staat om enig document, zoals een reisdocument, voor te leggen ter ondersteuning van uw verblijf in Bagdad in 2011. Ook uw verdere verklaringen konden het CGVS niet overtuigen. Zo bracht u een stereotiep verhaal waarbij u verklaarde dat sjiiitische milities u kwamen opzoeken in uw huis maar u op dat ogenblik niet aanwezig was. Nadien zou u geen enkele poging ondernomen hebben om uw onschuld aan te tonen maar besloot u om het land de volgende dag te verlaten. U gevraagd naar de redenen hiervoor, verklaarde u dat het geen verschil zou uitmaken omdat u soenniet bent en dat men de soennieten wilt verdrijven uit Bagdad (zie gehoorverslag CGVS 1 p.19/22). Echter, gezien de rest van uw verklaringen waarin u aanhaalt dat u, desondanks het feit dat u over verblijfsdocumenten in Turkije beschikte, als soenniet steeds volhardend bleef terugkeren naar Bagdad, in een voornamelijk sjiiitische wijk verbleef en er handel bleef drijven, is het onlogisch dat u uw onschuld niet zou proberen hebben aan te tonen enkel omdat u soenniet bent en u direct zou besloten hebben om Irak te verlaten op 2 juli 2011. **Daarnaast ondermijnt het feit dat u in 2015 terugkeerde naar Bagdad en hier gedurende een periode van vier maanden verbleef, de door u aangehaalde vrees voor vervolging in Irak verder.** Van iemand die beweert over een gegronde vrees voor vervolging te beschikken in zijn land van herkomst is het uiterst eigenaardig dat hij terugkeert naar de regio waar hij bepaalde personen of groeperingen vreest. U gevraagd naar uw motief voor uw terugkeer naar Bagdad, gezien u beweert dat u Bagdad ontvluchtte in 2011 omdat u uw leven vreesde, gaf u in eerste instantie aan dat u zich verveelde in Turkije en er geen werk had. Ook gaf u aan dat er vele Syrische vluchtelingen toekwamen in Turkije waaronder zich radicalen bevonden en u vroegen om 'belofte te geven aan het kalifaat', anders beschouwden ze u als iemand die bekeerd was, een verrader (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8/22). Omwille van deze redenen besloot u terug te keren naar Bagdad. **Deze verklaringen ondermijnen uw gegronde vrees voor vervolging in Bagdad ten eerste.** Daarnaast verklaarde u dat u zich naar de huidige situatie in Bagdad informeerde voor uw terugkeer naar Irak in 2015. Desondanks er werd aangegeven dat de situatie verslechterd was, besloot u toch terug te keren naar Irak (zie gehoorverslag CGVS 2 p.12/15). Ook verklaarde u dat u door een vriend werd gewaarschuwd van het feit dat uw naam nog steeds op 'de lijst' stond, waarmee u impliceert dat nog steeds werd gezocht door leden AAH (zie gehoorverslag CGVS 1 p.17-18/22 en gehoorverslag CGVS 2 p.13/15). Het is dan ook eigenaardig en risicovol dat u vier maanden lang in Bagdad verbleef bij een familielid. Verder legde u geen enkel document neer ter ondersteuning van het door u aangehaalde incident in 2011. **Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u door leden van sjiiitische milities beschuldigd werd van samenwerking met de Amerikanen en hierdoor Irak diende te verlaten.**

Ten slotte verklaarde u dat u Irak definitief verliet op 27 mei 2015, maar legde u geen documenten neer ter ondersteuning van deze bewering. Daarenboven dient het CGVS hierbij op te merken dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffen de reisdocumenten die u tijdens deze reis gebruikte. Zo blijkt uit de verklaringen die u bij de DVZ aflegde dat u gebruik maakte van uw eigen paspoort wanneer u Irak verliet in 2015 (zie verklaring DVZ punt 33), terwijl u tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat u het land verliet met behulp van een vals paspoort (zie gehoorverslag 1 p.20/22). U gevraagd naar de naam die in dit vals paspoort vermeld stond, verklaarde u dat u dit niet goed meer wist en gaf u aan dat het een persoon was die Ahmed heette. Er zou een foto ingestaan hebben van een persoon die op u leek. Verder verklaarde u dat u geen gegevens uit het paspoort vanbuiten diende te leren (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 21/22). Echter, in de door u omschreven omstandigheden is dit uiterst bedenkelijk dat u hiertoe geen voorbereidingen zou getroffen hebben gezien het risico om ontmaskerd te worden. **Gezien uw tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen, vermoedt het CGVS dan ook ten eerste dat u uw vorig paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de gegevens die erin vervat zijn te verhullen.** Het gegeven dat u tijdens het tweede gehoor een paspoort voorlegt dat werd uitgegeven op 25 januari 2015 en uw vrouw pas zou ontvangen hebben in juni 2015 in Turkije (zie groene map en gehoorverslag CGVS 2 p.4/15), wijzigt niets aan deze beoordeling. Het is immers nog steeds mogelijk dat u Irak met uw oud paspoort heeft verlaten.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele

veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont.

Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de

internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan de appreciatie van het CGVS. Deze documenten van u en uw familieleden bevestigen hoogstens jullie identiteit, nationaliteit, en leven in Irak en Turkije. Betreffende de medische documenten dient het CGVS op te merken dat deze werden opgesteld op basis van uw verklaringen en deze documenten geen bewijs vormen van de oorzaak van uw psychologische problemen. Volledigheidshalve voegt het CGVS hieraan toe dat de door u aangehaalde medische motieven geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich hiervoor te richten tot de geijkte procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich, in wat een enig middel blijkt te zijn, op de schending van de artikelen 1, A, (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het PR CGVS), van “het gezag van de handelingen en artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek”, van de rechten van verdediging en van de samenwerkingsplicht. Verzoeker meent tevens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker geeft aan sommige feiten, zoals die worden weergegeven in de bestreden beslissing, te betwisten. Verzoeker betwist meer bepaald het feit dat hij na 2007 regelmatig naar Turkije reisde. Hij stelt dat hij in 2007 vanuit Turkije terugkeerde naar Irak omdat zijn vader overleden was. Hij zou er enkele maanden hebben verbleven en opnieuw naar Turkije zijn gereisd begin 2008. Verzoeker zou vervolgens een jaar permanent in Turkije hebben verbleven om begin 2009 opnieuw regelmatig heen en weer te reizen tot aan het incident in 2011.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- een persartikel “*Secretive Militia's Challenge Risks Eroding Abadi Power in Iraq*” van 29 september 2015 van bloomberg.com (stuk 3)
- een rapport « *Parole à l'Exil, les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad décembre 2015 - mai 2016* » van Caritas International (stuk 4)
- een rapport “*Country Profile: Iraq*” van aoav.org.uk (stuk 5)
- een persartikel “*Clashes between Iraqi Kurds and Shiite fighters kill seven*” van 13 november 2015 van AFP (stuk 6)

- een artikel "*Tehran's Servants: Iraq's Shia Militias Emerge as the Key Armed Force Facing Islamic State in Iraq*" van oktober 2015 van Jonathan Spyer, Centre for the New Middle East (stuk 7)
- een persartikel "*The menace of Shia Militia to Kurds and Iraq itself*" van 30 november 2015 van rudaw.net (stuk 8)
- een persartikel "*Militias Fighting the Islamic State in Iraq Are Accused of Terrorizing Civilians*" van 14 oktober 2014 van news.vice.com (stuk 9)
- een briefing "*Absolute Impunity, Militia Rule in Iraq*" van oktober 2014 van Amnesty International (stuk 10)
- een persartikel "*Power failure in Iraq as militias outgun state*" van 21 oktober 2015 van reuters.com (stuk 11)
- een bericht "*Violence denies millions of children across Iraq access to education*" van 30 oktober 2015 van UNICEF (stuk 12)
- Musing on Iraq "*Violence in Iraq, May 2016*" van 23 juni 2016 (stuk 13)
- data van slachtoffers, driemaandelijks, door middel van explosie en zelfmoordaanslag, periode van 1 januari 2011 tot 31 december 2015 van iraqbodycount.org (stuk 14)
- Musing on Iraq, "*Short explanation of Islamic State's Bombing Campaign in Iraq's Baghdad*", 25 mei 2016 (stuk 15)
- "*Incidenten in Bagdad sinds 1 april 2016*" van iraqbodycount.org (stuk 16)
- een artikel "*Once proud, Iraq's schools reel from decades of setbacks*" van 7 september 2014 (stuk 17)
- een grafiek "*Eurostat: evoluties van asielaanvragen in Europa, 2014, 2015*" van ec.europa.eu (stuk 18)
- een persartikel "*Iraq 2015: A Catastrophic Normal*" van 1 januari 2016 van iraqbodycount.org (stuk 19)
- fragmenten uit de door het CGVS gepubliceerde asielstatistieken met betrekking tot december 2015 (stuk 20)
- "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014 (stuk 21)
- een internetartikel "*Baghdad 'Health System Collapsed,' 'Most Doctors Have Left' in Wake of US Occupation*" van 2 juni 2015 van Ben Norton (stuk 22)
- een persartikel "*Shiite militia flush with 'Iranian cash' now control portions of Bagdad*" van 23 januari 2016 van uk.businessinsider.com (stuk 23)
- een rapport "*Iraq Mission, Migration flows from Iraq to Europe February 2016*" van IOM (stuk 24)
- een kopie van een document van verzoeker (stuk 25)
- een kopie van de geboorteakte van verzoekers dochter (stuk 26)
- een kopie van het paspoort van verzoekers dochter (stuk 27)
- een kopie van de identiteitskaart van verzoekers dochter (stuk 28)

2.1.3. Bij haar verweernota voegt de verwerende partij de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016.

2.1.4. In een aanvullende nota van 7 oktober 2016 brengt de verwerende partij de volgende gegevens aan ter beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad:

- COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*" van 12 augustus 2016
- een blogbericht "*Musings on Iraq: Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*" van musingsoniraq.blogspot.be van 16 augustus 2016.

2.1.4. Ter zitting van 28 oktober 2016 legt verzoeker nog een aanvullende nota neer waarbij hij volgende stukken voegt:

- een print van e-mailverkeer tussen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en andere Europese asielinstanties (stuk 1)
- een individuele asielbeslissing van 11 april 2016 van Frankrijk (stuk 2)
- de antwoorden van 24 EU-lidstaten op een *ad hoc* bevraging op 17 september 2015 door het European Migration Network over de bescherming van asielzoekers uit Irak (stuk 3)
- een update van de informatie over het maandelijks aantal slachtoffers van geweldsincidenten in Bagdad van september 2015 tot september 2016, gepubliceerd op de website "*Musings on Iraq*" (stuk 4)
- een rapport van Iraq Body Count met betrekking tot recente gebeurtenissen tussen 12 augustus en 29 september 2016 van 19 oktober 2016 (stuk 5)
- verzoekers Iraakse nationaliteitsbewijs met vertaling (stuk 6)
- de geboorteakte van verzoekers dochter met vertaling (stuk 7)
- een fragment van het arrest *J.K. en Anderen t. Zweden* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 23 augustus 2016 (req nr. 59166/12) (stuk 8)
- een psychologisch rapport met betrekking tot verzoeker van 23 oktober 2016 (stuk 9)

2.2. Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 26 van het PR CGVS verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd.

Uit het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 van het PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (BS 27 januari 2004, p. 4630).

Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het koninklijk besluit, dat stelt: *“(…) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissarisgeneraal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.”* (BS 27 januari 2004, p. 4636).

Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *“(…) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen”* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301).

Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde “COI Focus” – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel 26 van het PR CGVS valt. Bijgevolg werden in dit opzicht evenmin de rechten van verdediging geschonden.

De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

In zoverre verzoeker verwijst naar het document met de vergelijking van de situatie in de buurlanden (stuk 17, Landeninformatie, nr. 1), merkt de Raad op dat dit niet in de motivering van de bestreden beslissing werd opgenomen en de Raad steunt zich uitdrukkelijk niet op deze informatie, los van het feit dat dit document evenmin onder het toepassingsgebied van voormeld artikel 26 valt.

2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 1319 tot en met 1322 van het Burgerlijk Wetboek, merkt de Raad dat dat deze artikelen enkel betrekking hebben op een verbintenissenrechtelijke context en dan ook niet nuttig ingeroepen kunnen worden in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de Belgische autoriteiten en de asielzoeker.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.7. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Er zijn verder geen aanwijzingen dat u in Irak een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook de subsidiaire beschermingsstatus kan u dus niet worden toegekend.

U beweert dat u in 2011 beschuldigd werd van samenwerking met de Amerikanen door leden van de sjiiitische militie AAH waardoor u Irak diende te verlaten. De door u geschetste gang van zaken is echter niet geloofwaardig.

Vooreerst dient het CGVS te vermelden dat u bij aanvang van het tweede gehoor dat plaatsvond bij het CGVS op 30 maart 2016 plots verklaarde dat u sinds 2007 regelmatig in Turkije verbleef en zowel u, uw vrouw als uw dochter er over een residence permit for foreigners beschikken (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4/15, groene map). Echter, tijdens het afleggen van verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het eerste gehoor dat plaatsvond bij het CGVS op 2 oktober 2015 heeft u dit verblijf in Turkije, alsook de statuten waarover u en uw familie beschikken, steeds verzwegen. U werd nochtans gevraagd naar alle plaatsen waar u sinds uw geboorte tot uw definitief vertrek uit Irak woonachtig was (zie gehoorverslag CGVS 1 p.4/22). Ook verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw vrouw en dochter sinds augustus of september 2015 in Turkije verbleven (zie gehoorverslag CGVS

p.12/22). Als verklaring voor deze onware verklaringen gaf u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS aan dat u door bepaalde mensen werd aangeraden om niets te zeggen over uw inschrijving bij het UNHCR (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5/15). Echter, iedere asielzoeker is zelf verantwoordelijk voor de door hem of haar afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten. **Het feit dat u zulke belangrijke informatie in verband met uw woonplaatsen en verkregen verblijfsstatuten bewust achterhoudt, tast uw geloofwaardigheid reeds aan.** Bovendien dient het CGVS hierbij op te merken dat u verder vaag en onduidelijk bleef over het verblijf van u en uw familie in Turkije. Zo verklaarde u dat u in 2000 slechts een maand in Turkije verbleef, in 2005 naar Turkije ging en na de heropening van uw dossier in Turkije in 2007 samen met uw vrouw en dochter een vluchtelingencertificaat van UNHCR heeft verkregen. Het is dan ook eigenaardig dat in de verblijfsdocumenten van uw dochter staat geschreven dat ze geboren is in Turkije (zie documenten 35, 38 en 41, groene map) en uit de kopie van haar paspoort blijkt dat ze geboren is in Irak (zie document 33, groene map). Ook verklaarde u dat u, uw vrouw en dochter over een nieuw Turks verblijfsdocument beschikken, maar legde u enkel een kopie van de nieuwe verblijfsdocumenten van uw vrouw en dochter voor (zie document 35, groene map). U gevraagd naar uw nieuw verblijfsdocument, gaf u aan dat u dit kwijtspeelde (zie gehoorverslag CGVS 2 p.10/15). Echter, gezien u steeds al uw documenten zorgvuldig bijhield (zie groene map), is het uiterst eigenaardig dat u zulk belangrijk document zou verliezen.

Daarnaast hield u tijdens het tweede gehoor plots aan dat uw vader in het verleden nauwe contacten had met het vroegere Iraakse regime onder leiding van Saddam Hussein en hij verschillende professionele opdrachten voor de overheid uitvoerde. U verklaarde dat u en uw familie omwille van deze nauwe banden met de Ba'ath partij gevisieerd en benaderd werden. U gevraagd om meer duiding te geven omtrent de door u aangehaalde visering, antwoordde u hier in eerste instantie vaag en ontwijkend op (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8-9/15). Uiteindelijk gaf u een voorbeeld waarbij jullie door bepaalde mensen gevraagd werden om via jullie politieke contacten een verkorting van hun legerdienst te verkrijgen. Ook verklaarde u dat jullie hierdoor pesterijen, zoals een dode hond n vuilnis dat voor jullie deur werden gelegd, ondervonden (zie gehoorverslag CGVS 2 p.9/15). Hieruit blijkt echter niet u systematisch en dermate ernstig werd gevisieerd in Irak omwille van de professionele banden die jullie in het verleden met het vroegere Iraakse regime hadden. Bovendien verklaarde u dat u en uw familie politiek onafhankelijk zijn (zie gehoorverslag CGVS 2 p.9/15). Daarnaast hield u aan dat uw vertrek uit Irak in 2000 of 2007 niet was ingegeven omwille van deze redenen. U verklaarde immers dat u een aanvraag bij UNHCR indiende omwille van de algemene situatie in Irak (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6;10;.11/15). Ook het feit dat u aangaf dat u tussen 2007 en 2011 meermaals heen en weer reisde tussen Turkije en Irak en dit ondanks uw statuut in Turkije en uw beweerde problemen in Irak, breekt verder het geloof in uw ingeroepen vrees omwille van uw familie haar beweerde banden met de Ba'ath partij af. (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 5-6/15). **Uit het voorgaande kan het CGVS dan ook concluderen dat de door u aangehaalde problemen die zich in het verleden zouden hebben voorgedaan omwille van jullie politieke contacten niet wijzen op het feit dat u hierdoor een ernstige vrees voor vervolging hebt in Irak en het land hierdoor diende te verlaten.**

Betreffende het door u aangehaalde incident dat plaatsvond in 2011, maakte u niet aannemelijk dat u in 2011 beschuldigd werd van samenwerking met Amerikanen door leden van AAH omwille van volgende argumenten. Vooreerst legde u geen enkel bewijs neer dat u in juli 2011 in Bagdad aanwezig was. U verklaart dat u vaker heen en weer reisde tussen Turkije en Irak, maar was niet in staat om enig document, zoals een reisdocument, voor te leggen ter ondersteuning van uw verblijf in Bagdad in 2011. Ook uw verdere verklaringen konden het CGVS niet overtuigen. Zo bracht u een stereotiep verhaal waarbij u verklaarde dat sjiitische milities u kwamen opzoeken in uw huis maar u op dat ogenblik niet aanwezig was. Nadien zou u geen enkele poging ondernomen hebben om uw onschuld aan te tonen maar besloot u om het land de volgende dag te verlaten. U gevraagd naar de reden hiervoor, verklaarde u dat het geen verschil zou uitmaken omdat u soenniet bent en dat men de soennieten wilt verdrijven uit Bagdad (zie gehoorverslag CGVS 1 p.19/22). Echter, gezien de rest van uw verklaringen waarin u aanhaalt dat u, desondanks het feit dat u over verblijfsdocumenten in Turkije beschikte, als soenniet steeds volhardend bleef terugkeren naar Bagdad, in een voornamelijk sjiitische wijk verbleef en er handel bleef drijven, is het onlogisch dat u uw onschuld niet zou proberen hebben aan te tonen enkel omdat u soenniet bent en u direct zou besloten hebben om Irak te verlaten op 2 juli 2011.

Daarnaast ondermijnt het feit dat u in 2015 terugkeerde naar Bagdad en hier gedurende een periode van vier maanden verbleef, de door u aangehaalde vrees voor vervolging in Irak verder. Van iemand die beweert over een gegronde vrees voor vervolging te beschikken in zijn land van herkomst is het uiterst eigenaardig dat hij terugkeert naar de regio waar hij bepaalde personen of

groeperingen vreest. U gevraagd naar uw motief voor uw terugkeer naar Bagdad, gezien u beweert dat u Bagdad ontvluchtte in 2011 omdat u uw leven vreesde, gaf u in eerste instantie aan dat u zich verveelde in Turkije en er geen werk had. Ook gaf u aan dat er vele Syrische vluchtelingen toekwamen in Turkije waaronder zich radicalen bevonden en u vroegen om 'belofte te geven aan het kalifaat', anders beschouwden ze u als iemand die bekeerd was, een verrader (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8/22). Omwille van deze redenen besloot u terug te keren naar Bagdad. **Deze verklaringen ondermijnen uw gegronde vrees voor vervolging in Bagdad ten eerste.** Daarnaast verklaarde u dat u zich naar de huidige situatie in Bagdad informeerde voor uw terugkeer naar Irak in 2015. Desondanks er werd aangegeven dat de situatie verslechterd was, besloot u toch terug te keren naar Irak (zie gehoorverslag CGVS 2 p.12/15). Ook verklaarde u dat u door een vriend werd gewaarschuwd van het feit dat uw naam nog steeds op 'de lijst' stond, waarmee u impliceert dat nog steeds werd gezocht door leden AAH (zie gehoorverslag CGVS 1 p.17-18/22 en gehoorverslag CGVS 2 p.13/15). Het is dan ook eigenaardig en risicovol dat u vier maanden lang in Bagdad verbleef bij een familielid. Verder legde u geen enkel document neer ter ondersteuning van het door u aangehaalde incident in 2011. **Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u door leden van sjiitische militieën beschuldigd werd van samenwerking met de Amerikanen en hierdoor Irak diende te verlaten.**

Ten slotte verklaarde u dat u Irak definitief verliet op 27 mei 2015, maar legde u geen documenten neer ter ondersteuning van deze bewering. Daarenboven dient het CGVS hierbij op te merken dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffen de reisdocumenten die u tijdens deze reis gebruikte. Zo blijkt uit de verklaringen die u bij de DVZ aflegde dat u gebruik maakte van uw eigen paspoort wanneer u Irak verliet in 2015 (zie verklaring DVZ punt 33), terwijl u tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat u het land verliet met behulp van een vals paspoort (zie gehoorverslag 1 p.20/22). U gevraagd naar de naam die in dit vals paspoort vermeld stond, verklaarde u dat u dit niet goed meer wist en gaf u aan dat het een persoon was die Ahmed heette. Er zou een foto ingestaan hebben van een persoon die op u leek. Verder verklaarde u dat u geen gegevens uit het paspoort vanbuiten diende te leren (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 21/22). Echter, in de door u omschreven omstandigheden is dit uiterst bedenkelijk dat u hiertoe geen voorbereidingen zou getroffen hebben gezien het risico om ontmaskerd te worden. **Gezien uw tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen, vermoedt het CGVS dan ook ten eerste dat u uw vorig paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de gegevens die erin vervat zijn te verhullen.** Het gegeven dat u tijdens het tweede gehoor een paspoort voorlegt dat werd uitgegeven op 25 januari 2015 en uw vrouw pas zou ontvangen hebben in juni 2015 in Turkije (zie groene map en gehoorverslag CGVS 2 p.4/15), wijzigt niets aan deze beoordeling. Het is immers nog steeds mogelijk dat u Irak met uw oud paspoort heeft verlaten.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

(...)

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan de appreciatie van het CGVS. Deze documenten van u en uw familieleden bevestigen hoogstens jullie identiteit, nationaliteit, en leven in Irak en Turkije. Betreffende de medische documenten dient het CGVS op te merken dat deze werden opgesteld op basis van uw verklaringen en deze documenten geen bewijs vormen van de oorzaak van uw psychologische problemen. Volledigheidshalve voegt het CGVS hieraan toe dat de door u aangehaalde medische motieven geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich hiervoor te richten tot de geijkte procedure."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden alle steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor bijzonder vaag bleef over zijn reisbewegingen tussen Irak en Turkije in de periode van 2007 tot 2011, vanaf welk jaar hij permanent in Turkije zou hebben verbleven tot begin 2015.

Toen verzoeker gevraagd werd of hij tussen 2007 en 2011 soms heen en weer ging tussen Irak en Turkije, antwoordde hij slechts bevestigend (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). De specifiekere informatie die verzoeker dienaangaand in zijn verzoekschrift meedeelt is dan ook louter *post factum* en hoe dan ook niet bij machte afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoeker noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen met een woord heeft gerept over zijn reizen naar en langere periodes van verblijf in Turkije vóór 2011. Zoals in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt, is verzoeker zelf verantwoordelijk voor het achterhouden van dermate belangrijke informatie. Tevens verschoont verzoeker zijn stilzwijgen tijdens het eerste gehoor aangaande de professionele banden van zijn vader met het vroegere Baath-regime van Saddam Hoessein niet waar hij aangeeft dat anderen hem aanraadden niets te zeggen over militaire zaken en mensen die vroeger dicht bij de Baath-partij stonden. Van een kandidaat vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asieliinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Verzoekers betoog aangaande de vluchtelingenstatus waarover hij en zijn familie in Turkije beschikten en de documenten die daarvan getuigen is in het licht van zijn verklaringen niet dienstig. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herhaaldelijk dat hij zich in Turkije liet registreren bij de VN omwille van de algemene situatie in Irak en voegde daaraan toe dat hij voor Europa koos omwille van zijn werkzaamheden in de industriële sector (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 11). Verzoeker bevestigde tijdens het gehoor uitdrukkelijk dat hij verblijfsdocumenten in Turkije verkregen had omwille van de algemene situatie in Irak (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Verzoeker verwijst tijdens het gehoor wel naar de sektarische spanningen tussen soennieten en sjiieten in Irak, maar gaf geen voorbeelden van concrete incidenten of problemen waarvan hij persoonlijk omwille van zijn soennitische achtergrond het slachtoffer zou zijn geweest in de periode vóór 2011, het jaar waarin hij persoonlijk zou zijn bedreigd door een sjiiitische militie en vervolgens naar Turkije zou zijn gevlucht.

Een loutere verwijzing naar het profiel van soenniet en familielid van iemand die bij de overheid werkt volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De Raad is van oordeel dat het feit dat verzoeker tussen 2007 en 2011 meermaals heen en weer reisde tussen Turkije en Irak, en dit ondanks zijn statuut in Turkije en zijn beweerde problemen in Irak, de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees omwille van de al dan niet toegeschreven politieke banden met de Baath-partij van Saddam Hoessein ondermijnt.

De Raad schaaft zich achter de verwerende partij, waar zij oordeelt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij en zijn familie niet systematisch en dermate ernstig werden gevisieerd in Irak omwille van de professionele banden die zij in het verleden hadden met het regime van Saddam Hoessein. De door verzoeker in dit verband aangehaalde problemen kunnen niet in aanmerking worden genomen als daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad is verder van oordeel dat verzoeker geen overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de vermeende moord op zijn schoonbroer in 2010. Zo kon verzoeker niet aangeven door welke militie zijn schoonbroer zou zijn ontvoerd en om het leven gebracht (stuk 9, gehoorverslag, p. 14). Nochtans verklaarde verzoeker dat zijn zus werd opgebeld door de ontvoerders met de vraag om losgeld te betalen, dat vervolgens zou zijn achtergelaten op een welbepaalde plaats in Bagdad (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Aldus kan worden verwacht dat zijn familie minstens een aanwijzing of vermoedens moet hebben wat betreft de identiteit van de ontvoerders. Verzoeker kon bovendien pas na enig aandringen bij benadering aangeven wanneer zijn schoonbroer zou zijn ontvoerd (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8).

Dermate vage kennis aangaande een incident waarvan verzoeker stelt dat het centraal staat in zijn asielaanvraag en aanleiding kan geven tot bescherming komt de Raad niet aannemelijk voor. De door verzoeker neergelegde overlijdensakte met betrekking tot zijn schoonbroer betreft overigens een kopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenwel geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker bracht geen enkel bewijsstuk bij met betrekking tot de moorden die zouden zijn gepleegd op andere familieleden, waarvan verzoeker de link met zijn eigen problemen overigens niet toelicht.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn beslissing om geen poging te ondernemen om zijn onschuld aan te tonen ook beïnvloed werd door zijn eigen familiale geschiedenis waarbij veel familieleden omkwamen omwille van hun soennitische afkomst moet worden opgemerkt dat dit louter een *post factum* verklaring is. Tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeker zijn nalaten op geen enkele wijze gelinkt aan de problemen van zijn familieleden. Ook het argument dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zijn onschuld zou proberen te bewijzen aan sjiitische milities die zelf al verantwoordelijk waren voor de moord op meerdere familieleden, kan niet overtuigen. Verzoeker kaderde de dood van zijn familieleden vooreerst in de chaos die er heerste na de val van het regime waarbij hij in deze context aangaf dat "*je iemand kan huren om te gaan vermoorden*" en dat "*4 à 5 familieleden vermoord waren geweest*" (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik aangegeven dat zijn familieleden door sjiitische milities werden vermoord.

De Raad meent dan ook dat zijn familiale geschiedenis niet kan verschonen dat hij geen enkele poging ondernam om de beschuldigingen van collaboratie met de Amerikanen bij de arrestatie van leden van Asa'ib Ahl al-Haq te weerleggen of dienaangaande een klacht in te dienen bij de autoriteiten. Hierbij komt tevens de vaststelling dat verzoeker geen enkel valabel bewijs neerlegde dat hij in juli 2011 in Irak aanwezig was. Dat verzoeker tussen 2007 en 2011 heen en weer reisde naar Irak om economische redenen, voornamelijk in een sjiitische wijk verbleef en aldaar handel dreef en in 2015 naar eigen zeggen louter terugkeerde omdat het leven in Turkije niet meer leefbaar was en er zich radicalen bevonden die hem vroegen zich aan te sluiten bij IS, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging op grond van voormelde beschuldigingen volledig. Dat verzoeker zich in de drie à vier maanden voor zijn komst naar België onder de radar hield in Bagdad, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker gaat in op de objectieve omstandigheden waarin verzoekers vervolgingsfeiten zich zouden hebben afgespeeld, op het feit dat verschillende actoren actief zijn in Irak en Bagdad, dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico kunnen lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden en dat personen die werkzaam zijn of waren bij de overheid en hun familieleden eveneens een verhoogd risico lopen op vervolging. De objectieve informatie in het verzoekschrift is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. De Raad benadrukt dat de loutere verwijzing naar risicoprofielen niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd, aangezien verzoeker dit *in concreto* dient aannemelijk te maken. Hij blijft hier evenwel in gebreke. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verklaringen omtrent de banden tussen zijn familie en het voormalige regime van Saddam Hoessein wel degelijk in rekening werden genomen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft terdege gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde problemen die zich in het verleden zouden hebben voorgedaan omwille van de politieke contacten van zijn familie er niet op wijzen dat verzoeker hierdoor een ernstige vrees voor vervolging heeft in Irak en het land hierdoor diende te verlaten.

De Raad wijst erop dat het door verzoeker neergelegde paspoort en de stelling dat hij zijn oude paspoort moest afgeven (stuk 16, Inventaris, nr. 34) geen afbreuk doet aan de tegenstrijdige verklaringen die hij respectievelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd omtrent de reisdocumenten die hij tijdens zijn reis naar Europa gebruikte. Waar verzoeker thans bevestigt dat hij met een vals paspoort reisde, dat hij moest afgeven aan de smokkelaar, heft hij de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen niet op.

Waar verzoeker andermaal een kopie neerlegt van het paspoort van zijn dochter (stuk 27 gevoegd bij het verzoekschrift), alsook een kopie van haar geboorteakte met vertaling (stuk 26 gevoegd bij het verzoekschrift; stuk 7 gevoegd bij de aanvullende nota) doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat de hierop aangegeven geboorteplaats niet overeenstemt met de plaats die wordt vermeld op haar Turkse verblijfsdocumenten. Wat betreft de door verzoeker gevoegde Iraakse identiteitskaart van zijn dochter (stuk 28 gevoegd bij het verzoekschrift), dient te worden vastgesteld dat deze niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor dit document dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt, terwijl hij aangeeft in de aanvullende nota over de originele geboorteakte van zijn dochter te beschikken. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk

te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat de vastgestelde discrepantie inzake de geboorteplaats van verzoekers dochter te wijten zou zijn aan een materiële fout van UNHCR, is een louter speculatieve bewering die verzoeker geenszins staft.

Ook het door verzoeker gevoegde nationaliteitsbewijs (stuk 25 gevoegd bij het verzoekschrift) dat door de Iraakse autoriteiten zou zijn afgeleverd in 2011 en zijn aanwezigheid in Irak op dat moment dient te bewijzen en waarvan hij bij de aanvullende nota een vertaling voegt (stuk 6 gevoegd bij de aanvullende nota) betreft geen origineel stuk, niettegenstaande hij in de aanvullende nota aangeeft over het origineel te beschikken, maar slechts een fotokopie waaraan om voornoemde reden geen bewijswaarde kan worden verleend.

Met betrekking tot het geheel van de door verzoeker voorgelegde documenten dient te worden opgemerkt dat zij slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (stuk 17, Landeninformatie, nr. 2). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Aangaande de door verzoeker neergelegde medische attesten (stukken 40 en 42 gevoegd bij het administratief dossier en stuk 9 gevoegd bij de aanvullende nota) dient te worden opgemerkt dat zij een diagnose bevatten met betrekking tot verzoekers psychologische toestand die in het geheel gebaseerd blijkt op verzoekers verklaringen en niet het resultaat is van een objectief neuro-psychologisch onderzoek. Verzoeker laat na aan te tonen dat zijn geestestoestand een impact heeft gehad op zijn capaciteit volledige en met elkaar overeenstemmende verklaringen af te leggen. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen zijn geestestoestand en de vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande zijn asielrelaas. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten. Uit deze medische attesten die verzoeker dienaangaande neerlegt, kan worden afgeleid dat hij niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen over zijn verblijfplaatsen of over zijn asielmotieven omwille van redenen van psychische aard. Het stuk volstaat dan ook geenszins om aan te tonen dat de gedane vaststellingen met betrekking tot zijn verklaringen te wijten zijn aan zijn psychologische toestand. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat uit het medische attest van 27 maart 2016 (stuk 42 gevoegd bij het administratief dossier) enkel blijkt dat de psychologische staat van verzoeker "*lijkt*" te kunnen worden geassocieerd met een post traumatische stressstoornis. Uit het medisch attest van 23 oktober 2016 (stuk 9 gevoegd bij de aanvullende nota) blijkt niet dat om hieromtrent zekerheid te kennen inmiddels een gespecialiseerd onderzoek heeft plaatsgevonden. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen op welke wijze zijn beweerd psychologische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Verder merkt de Raad op dat een psycholoog, meer nog dan een arts, bij het stellen van een diagnose afhankelijk is van de verklaringen van zijn patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Het attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van verzoekende partij zouden zijn ontstaan. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen op welke wijze zijn beweerd psychologische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed.

Verzoekers verwijzing naar het arrest *J.K. en Anderen t. Zweden* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 23 augustus 2016 (stuk 8 gevoegd bij de aanvullende nota) is niet dienstig. Op basis van de elementen in verzoekers dossier kon worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond als lid van een welbepaalde groep op systematische wijze te zijn of te zullen worden blootgesteld aan een handeling in strijd met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet c.q. artikel 3 van het EVRM. Derhalve maakt hij door verwijzing naar de algemene beginselen uiteengezet in voormeld arrest van het EHRM niet aannemelijk dat er in zijn geval sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (stuk 17, Landeninformatie, nr. 3) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Verzoeker voert aan dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert, dateert van 6 oktober 2015 en dan ook niet voldoende actueel is. Hij verwijzen desbetreffend naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad bemerkt echter dat de verwerende partij zich baseert op informatie van 31 maart 2016, aanwezig in het administratief dossier en door verwerende partij per verweernota recentere informatie aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad werd bijgebracht, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 en "Irak: vrijwillige terugkeer" van 24 juni 2016. Per aanvullende nota bracht de verwerende partij nog recentere informatie bij namelijk de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het rapport "Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016.

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte informatie als de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire

operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan.

Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open

en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen.

Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota en bijvoegt is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Deze informatie is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoeker aangehaalde cijfers zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoeker niet inziet waarom het feit dat het leven voortgaat in Bagdad een argument is om te oordelen dat personen afkomstig van Bagdad geen bescherming moeten krijgen terwijl zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 het openbare leven in de stad niet stilviel, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de conclusies die verwerende partij trekt aangaande de impact van het geweld op het publiek leven tegenstrijdig zijn met de door haar aangebrachte COI-Focus en dat *"talrijke fragmenten die belangrijke fragmenten die belangrijke informatie bevatten niet in overweging genomen werden"*, bemerkt de Raad dat bij de voormelde analyse van de veiligheidssituatie van Bagdad wel degelijk rekening gehouden werd met het geheel aan informatie zoals deze blijkt uit de verschillende door verwerende partij aangebrachte rapporten. Dat het conflict gevolgen heeft voor het schoolstelsel in Bagdad – in de door verzoekende partij aangebrachte informatie is sprake van overbevolking in bepaalde scholen wegens de vernieling van andere scholen (bijlagen 12 en 17 van het verzoekschrift) en dat het aantal schoolverlaters hoger ligt in Bagdad dan in andere provincies omwille van een moeilijke en onveilige weg – doet op zich geen afbreuk aan voormelde analyse waarin gesteld wordt dat de scholen in Bagdad geopend zijn, het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Dat de gezondheidszorg in Bagdad door een aantal factoren onder druk staat wordt eveneens aangehaald in bovenstaande analyse. Verder wordt tevens opgemerkt dat er zich inderdaad bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen, hetgeen vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat met bepaalde informatie geen rekening werd gehouden en dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet correct is.

De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is niet dienstig aangezien verzoeker afkomstig is uit Bagdad en niet als IDP's kan worden aanzien.

Waar verzoeker stelt dat *"niet betwist (wordt) dat de provincies dat de meeste interne vluchtelingen zich in de provincie Ninewa en Al-Anbar vestigen, provincies waarvan het algemeen geweten is dat er en*

heel hoge graad van geweld heerst (...) en waar het CGVS beschouwt dat artikel 48/4, § 2, c) wel van toepassing is” – hij brengt desbetreffend een rapport van *Iraq Body Count* aan dat hij als bijlage voegt bij zijn verzoekschrift (bijlage 19) – en dat dit aantoonde dat de loutere aanwezigheid van interne vluchtelingen geen pertinent gegeven is voor de evaluatie van de mate van het geweld, waarbij hij tevens verwijst naar het arrest “n° 165.166 van 12 april 2016” van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat de vaststelling dat Bagdad zelf grote vluchtelingenstromen opvangt gezien kan worden als indicatie dat de Irakezen zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreigingen samen gelezen moet worden met de vaststelling dat ook de Bagdadi's zelf niet massaal gevlucht zijn en met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verder ziet de Raad de relevantie niet in van de verwijzing van verzoeker naar het arrest nr. 165 166 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 april 2016 – en niet van 12 april 2016 zoals verzoeker stelt – daar dit betrekking heeft op een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) door een persoon met de Bengalese nationaliteit.

Verder bemerkt de Raad nog dat in de bestreden beslissing nergens werd verwezen naar de informatie aangaande het “15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad” dat zich in het administratief dossier bevindt. De kritiek van verzoeker omtrent deze informatie is dan ook niet dienstig.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Per aanvullende nota brengt verzoeker nog e-mailverkeer aan tussen het Commissariaat-generaal en andere Europese asielinstanties, waarin aan de andere Europese asielinstanties de vraag gesteld werd naar hun beleid ten aanzien van soennitische aanvragers uit Bagdad. Verzoeker bemerkt hierbij dat de antwoorden hierover van de verschillende asielinstanties verborgen zijn door middel van zwarte blokken, met uitzondering van het antwoord van Finland waaruit blijkt dat soennieten uit Bagdad een objectief risico lopen, en dat in een e-mail uitgaande van het Commissariaat-generaal gesteld wordt dat meer dan 50% van de asielzoekers afkomstig is van Bagdad. De Raad stelt evenwel vast dat dit intern e-mailverkeer tussen de Belgische asielinstanties en andere Europese asielinstanties dateert van september 2015 en bovendien slechts erg beknopte antwoorden vanwege de verschillende asielinstanties bevat, waardoor deze e-mails dan ook geenszins van aard zijn om de recentere en uitgebreide landeninformatie waarop bovenstaande conclusies aangaande de situatie van soennieten in Bagdad en de algemene veiligheidssituatie in Bagdad gebaseerd zijn, te weerleggen.

Aangaande de verwijzing van verzoeker in de aanvullende nota naar een arrest van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* van 11 april 2016 waarin geoordeeld werd dat de situatie in Bagdad tegemoet komt aan de criteria van artikel 15, c van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, bemerkt de Raad evenwel dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad door het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* geenszins bindend is voor de Belgische asielinstanties.

Waar verzoeker een rapport aanbrengt inzake de behandeling van asielaanvragen van asielzoekers uit Irak door 24 Europese lidstaten ter staving van hun kritiek op de informatie aangaande het “15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad” dat zich in het administratief dossier bevindt en dienaangaande ook verwijst naar informatie desbetreffend in de door hem aangebrachte e-mails tussen het Commissariaat-generaal en andere Europese asielinstanties, herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing nergens werd verwezen naar de informatie aangaande het “15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad” dat zich in het administratief dossier bevindt, waardoor de kritiek van verzoeker en de ter staving hiervan aangebrachte stukken niet dienstig zijn.

Inzake de aangebrachte informatie van de website “*Musings on Iraq*” omtrent het aantal slachtoffers van geweldsincidenten in Bagdad in de periode september 2015 - september 2016 en de lijst van recente geweldsincidenten in Bagdad (en andere provincies in Irak), herhaalt de Raad dat het feit dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, in bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet betwist wordt. Zoals reeds opgemerkt, kan het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dienen er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen bij deze beoordeling, hetgeen ook geschiedde.

Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.11. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift “*zijn dossiers terug te verwijzen naar het CGVS teneinde zijn dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen*”. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF